

Per altra banda, la situació de la basílica paleocristiana de sa Carrotja, sobre els penya-segats de l'antic Port de Manacor,¹⁹ és a dir quelcom molt semblant a un *monestir situat sobre una penya*, ens fa pensar si el nom de *Manacor* va néixer precisament aquí en aquest accident geogràfic de la costa, port que en un antic mapa de l'any 1575,²⁰ i en molts l'altres posteriors, ve registrat precisament *Monacur*; i no oblidem el port. *Pena-Macor*.

MANCOR, veg. MANACOR paràgraf penúltim

MANRESA (Alcúdia, Mall. 7, e-1)

Nom d'una possessió i d'un fortí de la costa. També és el nom antic de Lloret (27, a-11).

Sens dubte transportat del nom de la ciutat de Bages, pels repobladors catalans a Mallorca.

Conservat com a llinatge, entre altres amb la forma *Manrè*, pron. *mānrē*: hi ha un *Son Manrè* en el terme de Sant Joan de Sineu.

MARETA, sa (Campos, Mall. 39s, b-8)

L'informant de Coromines en l'enquesta, que es féu recorrent el terreny, va anomenar *sə mārētə* després del Molí de sa Grava i de Son Masset. El Mapa Despuig posa també un nom *Mareta* en el Racó de sa Ràpita, que sembla coincidir amb això. Segons l'informant és un salobrar on amaraven llenya. Sembla ser una forma mossàrab provinent de MARATA, en el sentit de lloc on s'ha amarat. La *a* tònica es torna *e* per imela i la *t* entre vocals es conserva (veg. *Lloseta*).

Així mateix *mareta* en el sentit de mar moguda no és un diminutiu, sinó més aviat un intensiu: i així s'explica el terme nàutic *mareta*, que és propi sobretot d'Andalusia, però sembla que s'utilitza popularment a les Balears i pot ser també un mossarabisme autòcton a les Illes. En el cas d'a-

19. Des de 1912 Porto Cristo. Vid. Josep MASCARÓ PASSARIUS, *Corpus de toponímia de Mallorca*, 6 vols. (Palma de Mallorca, Gràfiques Miramar, 1962-1967), vol. III, p. 1210.

20. Thomaso PORCACCHI DA CASTIGLIONE, *Atlas o Diccionario Geografico o Isole più famose del mondo* (Venècia 1575), pp. 36-38.